

True to the Faith That Our Parents Have Cherished

By Elder Hans T. Boom
Of the Seventy

Trouw aan 't geloof dat onz' ouders beleden

Ouderling Hans T. Boom
van de Zeventig

April 2025 general conference

Please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you.

While I was visiting the Nashville Tennessee Temple for a temple review, I was privileged to do a walk-through as part of this assignment, reviewing this beautiful house of the Lord. I was especially impressed with the painting of Mary Wanlass called *Carry On* hanging on the wall in the office of the matron.

This is the story behind the painting:

“In Missouri in 1862, the 14-year-old Mary Wanlass promised her dying stepmother that she would see to it that her disabled father [and her four much younger siblings would all make] it to the Valley of the Great Salt Lake. ... Mary drove the oxen and milk cows that pulled the wagon, in which her father [was bedridden, and] she cared for her ... siblings. After each day's journey, she fed the family by foraging edible plants, flowers, and berries. Her only compass was the instruction she had received to keep traveling west 'until the clouds become mountains.'"

“They reached [the] Utah Valley in September, having traveled all spring and summer. Her father died not long after the family settled in Utah County, where Mary later married and raised her [own] family.”

This is an amazing story of the faith and strength of a 14-year-old young woman that can help each one of us today to “just carry on.”

“Just carry on”—or freely translated in my native Dutch language, *Gewoon doorgaan*—is also my mom and dad's lifelong slogan.

My parents and in-laws are the pioneers in our family. They have crossed their own “plains,”

Leer alsjeblieft van, en put kracht uit, het geloof en het getuigenis van hen die je zijn voorgegaan.

Toen ik voor een tempelevaluatie naar de Nashvilletempel (Tennessee, VS) ging, kreeg ik als onderdeel van die opdracht een rondleiding door dit prachtige huis des Heren. Ik was vooral onder de indruk van een schilderij van Mary Wanlass, met de titel *Doorgaan*, dat in het kantoor van de mater aan de muur hing.

Dit is het verhaal achter het schilderij:

“In 1862 beloofde de toen 14-jarige Mary Wanlass haar stiefmoeder, die op sterven lag, dat ze haar gehandicapte vader en haar veel jongere broertjes en zusjes naar de Salt Lake Valley zou brengen. [...] Mary mende de runderen en de melkkoeien die de kar trokken waarin haar vader lag, en zorgde voor haar [...] broertjes en zusjes. Aan het eind van elke dagreis gaf ze het gezin te eten door eetbare planten, bloemen en bessen te zoeken. Haar enige kompas was de instructie om naar het westen te blijven reizen totdat ze in plaats van alleen wolken bergen zag.”

“Ze bereikten [de] Utah Valley in september, nadat ze het hele voorjaar en de zomer gereisd hadden. Haar vader overleed kort nadat het gezin zich in Utah County had gevestigd, waar Mary later trouwde en haar [eigen] gezin stichtte.”

Dit verbazingwekkende verhaal over het geloof en de kracht van een 14-jarige jongevrouw kan ieder van ons helpen om ‘gewoon door te gaan’.

Gewoon doorgaan is altijd het motto van mijn moeder en vader geweest.

Mijn ouders en schoonouders zijn de pioniers in onze familie. Zij zijn hun eigen ‘vlakten’

just like all those who are coming into the Church, the Lord's fold, every day. Their stories have little to do with oxen and wagons but have the same effect on future generations.

They embraced the gospel and were baptized in their young adult years. Both my parents had a difficult childhood. My father grew up on the island of Java in Indonesia. During World War II, he was forcefully separated from his family and interned in a concentration camp, where he suffered unspeakable hardships at a young age.

My mother was raised in a broken home and also suffered from hunger and the hardships of World War II. At times she even had to resort to eating tulip bulbs. Due to her father's actions and his subsequent divorce from her mother, it was sometimes difficult for her to see Heavenly Father as a loving Father.

My parents met at a Church activity and shortly after decided to get married and sealed in the Bern Switzerland Temple. Waiting at the railway station, having spent the last of their little savings for the trip to the temple, they wondered how they would make ends meet but were confident that it would all work out. And it did!

They started to raise their family from a very humble single attic-room apartment in the heart of Amsterdam. After several years of washing their clothes by hand, they had finally saved up enough money to purchase a washing machine. Just before they would make the purchase, the bishop visited them, asking for a contribution to build the meetinghouse in Amsterdam. They decided to give all they had saved for the washing machine and continued to do the laundry by hand.

As a family we went through some hardships, just like any other family. These have only made us stronger and have deepened our faith in the Lord Jesus Christ, just like when Alma was sharing his story with his son Helaman, where he told him that he had been "supported under trials and troubles of every kind" because he had put his trust in the Lord Jesus Christ.

How did two people who experienced so many trials in their younger years become the very best parents I could ever wish for? The

overgetrokken, net zoals allen die dagelijks bij de kerk, de kudde van de Heer, komen. Hun verhalen hebben weinig met runderen en karren te maken, maar hebben dezelfde uitwerking op toekomstige generaties.

Als jongvolwassenen aanvaardden zij het evangelie en lieten ze zich dopen. Mijn ouders hadden allebei een moeilijke jeugd. Mijn vader is opgegroeid op het eiland Java, nu in Indonesië. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd hij van zijn familie gescheiden en gevangengezet in een concentratiekamp, waar hij op jonge leeftijd afschuwelijke ontberingen verduurde.

Mijn moeder groeide op in een ontwricht gezin en leed tijdens de Tweede Wereldoorlog ook honger en ontbering. Er waren tijden dat ze zelfs tulpenbollen moest eten. Door haar vaders daden, en de daaropvolgende scheiding van haar ouders, was het voor haar soms moeilijk om haar hemelse Vader als een liefhebbende vader te beschouwen.

Mijn ouders ontmoetten elkaar op een kerkactiviteit en besloten al gauw om te trouwen en zich in de Berntempel (Zwitserland) aan elkaar te laten verzegelen. Wachtend op de trein, toen ze hun laatste spaargeld aan de reis naar de tempel hadden uitgegeven, vroegen ze zich af hoe ze de eindjes aan elkaar konden knopen, maar ze vertrouwden erop dat het allemaal goed zou komen. En dat was ook zo!

Ze stichtten hun gezin in een uiterst eenvoudig eenkamerappartement op een zolder in hartje Amsterdam. Nadat ze enkele jaren lang hun was met de hand hadden gedaan, hadden ze eindelijk genoeg geld gespaard voor een wasmachine. Vlak voordat ze die aankoop zouden doen, kwam de bisschop langs en vroeg ze om een bijdrage voor de bouw van een kerkgebouw in Amsterdam. Ze besloten al hun spaargeld voor de wasmachine te schenken, en bleven de was met de hand doen.

Als gezin maakten ze net als elk ander gezin ontberingen mee. Ze hebben ons alleen maar sterker gemaakt en ons geloof in de Heer Jezus Christus verdiept, net als in het verhaal dat Alma zijn zoon Helaman vertelde, toen hij uitlegde dat hij in allerlei beproevingen en moeilijkheden gesteund was omdat hij zijn vertrouwen in de Heer Jezus Christus had gesteld.

Hoe werden twee mensen die in hun jongere jaren zo veel beproevingen hadden meegemaakt de allerbeste ouders die ik me had kunnen wen-

answer is simple: they fully embraced the gospel and live by their covenants to this very day!

After more than 65 years of marriage, my mother, who suffered from Alzheimer's disease, passed away in February. My father, at the age of 92 and still living at home, visited her as often as he could until she passed away. Some time ago he mentioned to my younger siblings that the dreadful experiences in the camp in Indonesia during World War II had prepared him to patiently care for his wife for so many years as she fell ill and deteriorated from this horrible disease and also for the fateful day he had to entrust her primary care to others and could not be by her side anymore. Their motto has been and still is to "Just carry on," having a perfect hope in Christ to be raised up at the last day and to dwell with Him in glory forever.

Their faith and testimonies are a driving strength for the generations that have come after them.

In the village where my wife grew up, her parents, who were good churchgoing people, embraced the gospel as a young married couple with my wife as their two-year-old daughter and only child at that time. Their decision to become members of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints had a great impact on their lives as they were shunned by the villagers and by their family. It took many years, loving notes to family members, and service to the community before they were finally accepted.

On one occasion when my wife's father was serving as a bishop, he was falsely accused of something and was immediately released. My mother-in-law was so hurt that she asked her husband if they should continue to go to church. He answered that they of course would continue to go to church since this is not the church of men, but this is the Church of Jesus Christ.

It took some time before the truth came to light and apologies were made. What could have been their breaking point just added to their strength and conviction.

Why is it that some of us take for granted the faith and testimonies of our parents who through all their hardships have remained faithful? Do we think that they do not have a clear understanding of things? They were not and are not deceived! They just have had too many experiences with

sen? Het antwoord is eenvoudig: zij omarmden het evangelie volledig en leven nog steeds hun verbonden na!

Na meer dan 65 jaar huwelijk overleed mijn moeder, die aan de ziekte van Alzheimer leed, in februari van dit jaar. Mijn vader, die 92 is en nog steeds thuis woont, bezocht haar zo vaak mogelijk totdat ze heenging. Een tijdje geleden vertelde hij mijn jongere broer en zus dat de afgrijselijke ervaringen in dat kamp in Indonesië tijdens de Tweede Wereldoorlog hem erop hadden voorbereid om geduldig voor zijn vrouw te zorgen toen ze ziek werd en achteruitging door die vreselijke ziekte, en op de onvermijdelijke dag dat hij haar zorg aan anderen moest overlaten en niet meer aan haar zijde kon zijn. Hun motto was en is nog altijd 'Gewoon doorgaan', met volmaakte hoop in Christus om op de laatste dag te herrijzen en in heerlijkheid voor altijd bij Hem te wonen.

Hun geloof en getuigenis zijn een drijvende kracht voor de generaties die na hen zijn gekomen.

In het dorp waar mijn vrouw opgroeide, waren haar ouders goede kerkgangers die als jonggehuwd stel het herstelde evangelie aanvaardden, in het gezinnetje dat ze toen nog alleen met mijn vrouw als 2-jarig kind vormden. Hun beslissing om lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te worden, bracht een grote verandering in hun leven teweeg omdat ze door de dorpelingen en hun familie gemeden werden. Pas vele jaren later, na veel lieve brieven aan familieleden, en dienstbetoon in de plaatselijke gemeenschap, werden ze weer geaccepteerd.

Toen mijn schoonvader bisschop was, werd hij onterecht van iets beschuldigd en onmiddellijk uit zijn functie ontheven. Mijn schoonmoeder was zo diep gekwetst dat ze haar man vroeg of ze nog wel naar de kerk moesten blijven gaan. Hij antwoordde dat ze natuurlijk zouden blijven gaan, daar het niet de kerk van mensen was maar de Kerk van Jezus Christus.

Het duurde enige tijd voordat de waarheid aan het licht kwam en men zich verontschuldigde. Wat hun breekpunt had kunnen zijn, gaf ze alleen maar meer kracht en overtuiging.

Hoe komt het dat sommigen onder ons het geloof en het getuigenis van onze ouders, die in al hun ontberingen getrouw zijn gebleven, vanzelfsprekend vinden? Denken we dat zij een en ander niet helder zien? Zij werden en worden niet misleid! Ze hebben gewoon te veel

the Spirit and can say with the Prophet Joseph, “I knew it, ... and I could not deny it.”

Don't you love the song about the army of Helaman, found in the Children's Songbook?

We have been born, as Nephi of old,
To goodly parents who love the Lord.
We have been taught, and we understand,
That we must do as the Lord commands.

Even when this might not be the case, as my mother experienced as a child, you can become one of those “goodly parents who love the Lord” and provide a righteous example to others.

Do we feel that this is absolutely true when we sing it? Do you feel that you are “as the army of Helaman” and that you “will be the Lord's missionaries to bring the world his truth”? I have felt it on so many occasions while singing this song in several FSY settings and other youth gatherings.

Or what do we feel when we sing the hymn “True to the Faith”?

Shall the youth of Zion falter
In defending truth and right?
While the enemy assaileth,
Shall we shrink or shun the fight? No!

True to the faith that our parents have cherished.

To those of the rising generation wherever you are and in whatever situation you may find yourself, please learn and receive strength from the faith and testimonies of those who came before you. It will help you understand that in order to gain or grow a testimony, sacrifices will have to be made and that “sacrifice brings forth the blessings of heaven.”

Thinking about a sacrifice that will truly bless your life, please consider and pray about the invitation of our beloved prophet, President Russell M. Nelson, when he asked “everyworthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ...

“For ... young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

You could be called as a service or a teaching missionary. Both types of missionaries contribute to the same goal of bringing souls to Christ, each in their own unique and powerful way.

meegemaakt met de Geest, en ze kunnen met de woorden van de profeet Joseph zeggen: ‘Ik wist het [...] en ik kon het niet loochenen.’

Is het liedje over het leger van Helaman in het boek Kinderliedjes niet geweldig?

Wij hebben ouders eerzaam en goed.
Zij eren God, hebben ons opgevoed.
Wij weten dit, wij aarzelen niet:
wij zullen doen wat de Heer gebiedt.

Zelfs als dat niet het geval is, zoals mijn moeder als kind meemaakte, kun jij een van die ‘ouders eerzaam en goed’ zijn die God eren en anderen een rechtschapen voorbeeld geven.

Hebben we het gevoel dat dit beslist waar is als we het zingen? Voel jij je ‘als het leger van Helaman’, en dat je ‘eens [...] voor de Heiland op zending’ gaat en ‘de wereld zijn woord’ leert? Ik heb me vaak zo gevoeld als ik dit liedje op FSY-conferenties en andere jongerenbijeenkomsten zong.

Of hoe voelen we ons als we de lofzang ‘Trouw aan ’t geloof’ zingen?

Zal de jeugd van Zion dralen,
niet voor waarheid staan en recht?
Als de vijand aan komt vallen,
zullen w' aarz'len voor 't gevecht? Nee!
Trouw aan 't geloof dat onz' ouders beleden!

Tegen de opkomende generatie – waar je ook bent en wat je situatie ook is – zeg ik: leer als je blijft van, en put kracht uit, het geloof en het getuigenis van hen die je zijn voorgegaan. Het zal je helpen inzien dat je offers moet brengen om een getuigenis te ontwikkelen, en dat ‘opoff’ring brengt voort de zegen des hemels’.

Als je denkt aan een offer dat je werkelijk zal zegenen, overdenk dan en bid over de uitnodiging die onze geliefde profeet, president Nelson, gaf toen hij de oproep deed dat ‘iederewaardige jongeman die daartoe in staat is’ zich voorbereidt en op zending gaat. ‘Voor jongemannen in de kerk is op zending gaan een priesterschapstaak. [...]

‘Voor [...] jonge zusters die daartoe in staat zijn, is een zending ook een machtige, maar optionele mogelijkheid.’

Je kunt als servicezendeling of als onderwijszendeling geroepen worden. Beide soorten zendelingen hebben hetzelfde doel: zielen tot Christus brengen – ieder op zijn of haar eigen, unieke wijze.

In both types of service, you will show the Lord you love Him and that you want to get to know Him better. Remember, “for how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?”

All of us, whether we are the first generation in the gospel or the fifth, should ask ourselves, What stories of faith, strength, and celestial commitment will I pass on to the next generation?

Let us all continue in our efforts to get to know our Savior, Jesus Christ, better and to make Him the center of our lives. He is the rock upon which we must build so that when times become difficult, we will be able to stand firm.

Let us be “true to the faith that our parents have cherished, true to truth for which martyrs have perished, to God’s command, soul, heart, and hand, faithful and true we will ever stand.” In the name of Jesus Christ, amen.

Met beide soorten dienstbetoon toon je de Heer dat je Hem liefhebt, en dat je Hem beter wilt leren kennen. Onthoud: ‘Want hoe kent iemand de meester die hij niet heeft gediend, en die een vreemde voor hem is, en ver is van de gedachten en overleggingen van zijn hart?’

Wij allen, of we nu de eerste generatie in het evangelie zijn of de vijfde, zouden ons moeten afvragen welke verhalen van geloof, kracht en celestiale toewijding wij aan de volgende generatie doorgeven.

Laten we ons allemaal blijven inzetten om onze Heiland, Jezus Christus, te leren kennen en Hem centraal te stellen. Hij is de rots waarop wij moeten bouwen, zodat we in moeilijke tijden pal kunnen staan.

Laten we ‘trouw aan ’t geloof [zijn] dat onz’ ouders beleden, trouw aan ’t geloof waar de mart’laars voor streden, wat God beval of spreken zal, daarvoor staan w’immer onwrikbaar pal!’ In de naam van Jezus Christus. Amen.